

Manglen paa Frederiksberg, er Manglen af den stadige Revision. Havde de haft en dygtig Revision derude, som havde sørget for, at Bogføringen var i Orden, vilde den Kasse-mangel, som var derude, være bleven opdaget for længe siden eller have været ringe i Forhold til, hvad den nu er. Det er et Spørgsmaal, om vedkommende da overhovedet havde indladt sig paa at tage af Kassen.

Konseilspræsidenten (Reedtz-Thott): Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) har stillet et Spørgsmaal til mig. Jeg agter ikke at tjene det ærede Medlem i at give ham en autentisk Forklaring af de meget omtalte Beslutninger. Jeg vil lade dem tale for sig selv, men jeg troede, at disse Beslutninger være bleve til for at fremme Fred og Forstaaelse mellem Tingene, og jeg troede ogsaa, det var Meningen, at Fred og Forstaaelse mellem Tingene skulde søges opnaaet ved dem i Fremtiden, og det er til dette fredelige Arbejde, at Regeringen har tilsagt sin Hjælp.

S. C. Christensen: Det lader altsaa til, at naar man vil have en Forklaring over Rigsdagsbeslutningen, har man alene at henholde sig til det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Meergaard). Han giver Forklaringen, og han sagde, at Forudsætningen for Rigsdagsbeslutningen var, at ingen af Parterne kunde tage Ansvar for at flyde en saadan midlertidig Finanslov til Side for at komme ud i provisoriske Tilstande. Gaar man til den højt ærede Konseilspræsident, som staar paa Forliget — han har selv erkendt, at der staar Regeringen og venter paa Alliance — saa faar man ingen Forklaring. Selv de Ord i Rigsdagsbeslutningen, som lyde paa, at „saa bør Regeringen forelægge og Rigsdagen vedtage“ — faar man ingen Forklaring paa, og det vil maaske dog nok en Gang ske, at vi komme til at staa den 1ste Juni uden en ordinær Finanslov. Det synes mig, at det Spørgsmaal, jeg fremkom med, hvorledes Regeringen saa vilde stille sig, havde sin Berettigelse.

Svordum: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig til de ærede Ministre, som have givet Svar paa mine Forespørgsler. Jeg skal da sige til den ærede Finansminister, at jeg naturligvis takker for Dplysningerne, jeg fik, men jeg kan ikke undlade samtidig at bemærke, at jeg mener, de ere mindre fyldestgørende, end jeg havde ventet. Jeg tror endogsaa, at de Beviser, den ærede Minister kom med, slet

ikke staa i Berøring med Overstuddet af Skov- og Jagtvæsenet, idet Indtøbet af Arealer slet ikke findes der, men paa et andet Sted i Finansloven; det hører til de rent administrative Udgifter, idet der staar her: Til Indtøbet af ny Arealer. Jeg skal imidlertid nærmere undersøge de Forhold. Jeg tror absolut, jeg har Ret i den Henseende, at dette Indtøb ikke paa nogen Maade kan formindste Overstuddet paa Skov- og Jagtvæsenet. Vi have jo det mærkelige Tilfælde, at dette Overstud var for var fra 1873—74 lige til 1893—94 hvert Aar er gaaet nedad med i alt nogle hundrede Tusinde, saa det kan absolut ikke hidrøre fra disse Arealindtøb til forøget Stovbrug. Den ærede Finansminister gjorde ligeledes en Bemærkning til mine Tal vedrørende Brændevinsafgiften. Det kan heller ikke passe, thi hvis man vil gaa tilbage til 1874 og undersøge Forholdene derfra indtil 1890, vil man finde, at der er en gradvis Tilbagegang Aar for Aar i denne Afgift, saa de Grunde, som Ministeren fremdrog, passe heller ikke der. Forst da vi fik Olfatten, gif Brændevinsafgiften op igen. Det forholder sig fuldstændig korrekt efter de aflagte Statsregnskaber. Der var, som allerede tidligere bemærket, en Nedgang fra 3,699,000 Kr. — jeg holder mig til runde Tal — til 2,577,000 i 1890—91.

Den ærede Indenrigsminister svarede ligeledes paa de Forespørgsler, jeg havde henvendt til ham, og det glædede mig at kunne forstaa, at jeg ikke havde henvendt mig paa urette Sted. Ministeren har altsaa haft med Harboresagen at gøre eller med det Fond at gøre, saaledes forstod jeg det i alt Fald, med dets fremtidige Ordning og Approbering af dets Fundats, eller hvad man nu vil kalde det, hvilket jeg i øvrigt betragter som meget rigtigt. Der er adskillige Ting i denne Sag, som jeg godt kan være enig med den ærede Minister i, men jeg kan dog ikke være fuldtud enig med ham i den Betragtning, at Komiteen staar som befuldmægtiget for Giverne i den Forstand, som Ministeren antydede. At Komiteen skulde staa med en Fuldmagt, som gav den Tilladelse til at bruge disse Penge efter eget Forgodt befindende, det tror jeg ikke kan være rigtigt. Jeg tror ikke, at de have meddelt, at de ønskede en saadan Fuldmagt ved deres Konstitutions Avertering. Jeg maa derfor selvfølgelig fastholde, at Giverne selv ogsaa bør have Indflydelse paa Pengenes Anvendelse, og selvfølgelig maa have en Ret til at kritisere, hvorledes Pengene blive administrerede; at Komiteen skulde være befuldmægtiget i den Forstand, at den, hvis det behagede den, kunde danne et Nationalfond, som kunde bruges til,